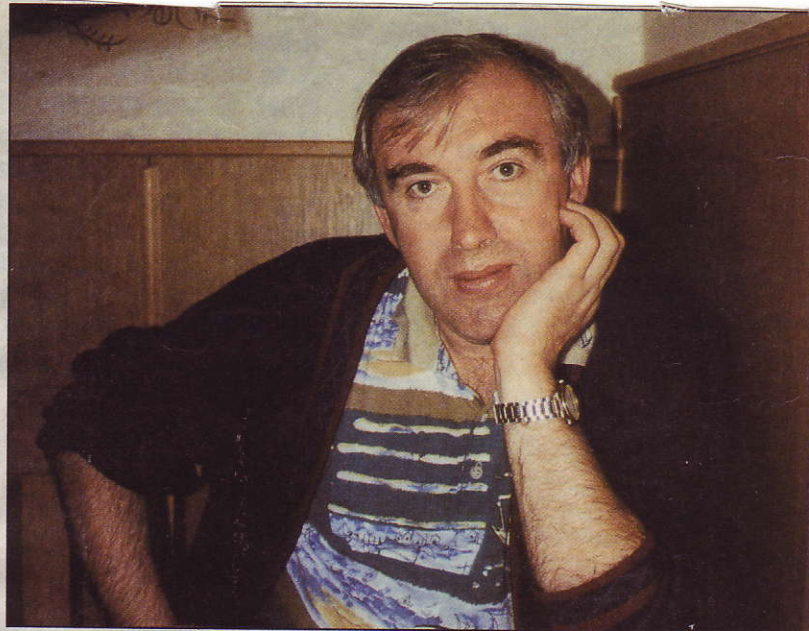

Psychologická poradna, psychodiagnostika, psychologie závislostí, regenerace sil přírodními prostředky, veškeré psychické poruchy, závislosti na alkoholu, kouření, drogách i na čokoládě... to je jedním slovem Rostislav Prokopjuk, léčitel, který má v pražské poliklinice na Budějovické svou poradnu nazvanou Aura. Přistěhoval se, když se seznámil s Čechy, kteří na Ukrajině pracovali, a ti ho přesvědčili, aby si nový domov našel právě u nás. Se svou praxí začal v Táboře, poté pokračoval ve Strakonících, Prachaticích, Českém Krumlově, až zakotvil na pět let v Českých Budějovicích. Před dvěma roky začal také dojíždět do Prahy, kde chce zatím zůstat natrvalo.

Začít se musí vždy u sebe

Vždy mě zajímalo, jak člověk zjistí, že má sklony a schopnosti léčit druhé. Jak jste na to přišel vy?

Je velmi těžké mluvit o tom, jak člověk v sobě objeví takové schopnosti. Studoval jsem psychologii na vysoké škole v Kyjevě a možná poznatky z psychologie mě přivedly k tomu, co nyní dělám. Základem pro můj vstup do alternativní medicíny bylo, že jsem po škole pracoval na lince důvěry a řešil tam všechny možné mezilidské vztahy. Jednou mi však zavolala paní, která trpěla bolestmi hlavy. Normálně bych řekl: toto je linka důvěry, ne léčitelská poradna, obraťte se jinam. Ale něco mi – možná můj šestý smysl, intuice – řeklo, že tuto paní nesmím odmítnout. Začal jsem s ní tedy pracovat a bolesti přestaly. Ovšem tenkrát jsem hlavně nesměl říci, že to dělám poprvé.

Pak jsem začal shánět různé informace a také se ptal sám sebe, jak energie pracuje. Hledal jsem uvnitř i mimo sebe, pozoroval vlastní pohyby a vnímal, co se všechno děje. Takhle začala ona cesta, která však vždy vedla přes psychologii a psychiku...

Lidé ke mně přicházejí především kvůli odnaučení se kouřeni. Chodí pochopitelně i kvůli jiným věcem, ale kouření asi hraje největší roli.

Proč vlastně člověka cigareta tolik ovládá?

Tibetští mniši, když chtějí využívat svoji energii, se učí jednu věc, kterou se ale může naučit každý – duše nesmí poslouchat tělo, ale tělo musí poslouchat duši. Duše tedy musí v případě kouření vyslat signál, že se děje něco

špatně, a tělo by pak mělo poslechnout. Proč si však neustále namlouváme, že naše zlovyky jsou vlastně dobré? Člověk, když se poraní, automaticky počítá s tím, že to bude bolet. Ale je to nutné? Neříká. Když sám sebe přesvědčí, že jeho zranění nebolí, bolest ustane. Potíž je v tom, že přesně tomu se člověk diví. Jak to, že ho zranění nebolí. Ptám se: a je to nutné, aby vás bolelo? Proč jste se nedivil tomu, že vás něco bolí? Záleží na přístupu, ale také na důvěře v sám sebe. Právě proto, že lidé si nevěří, vyhledávají lékaře a léčitele. Přitom kdyby sami sobě a své duši věřili, uměli by si v mnoha případech pomoci sami doplnit a vyrovnat svou vnitřní bioenergii, která funguje v každém živém člověku, v přírodě, prostoru, ve vesmíru, prostě všude. Úroveň energií člověka vždy záleží na jeho duchovní úrovni. O způsobech fungování a využití svých bioenergií si každý člověk rozhoduje sám.

Vaše metody jsou postavené na principu sugesce? Alespoň tak mi to připadalo z toho, co jsem viděla...

Sugesce je v tomto případě spíše zdánlivá. Základem je práce s bioenergií v lidském těle, kterou v sobě má každý od narození až do smrti. Ale podle toho, jaká je jeho duchovní úroveň, je také tak vysoká úroveň jeho bioenergie. Záleží na člověku samotném, protože jakmile začne mít potíže, bolesti a je nemocný, musí se ptát sám sebe, jak prožil den, co udělal dobře a co špatně, kde se stala chyba. Až když si „promluví“ sám se sebou, tak teprve potom by měl vyhledávat odborníky, kteří mu pomohou. Začínat však musí vždy sám u sebe.

Ale člověk, který na sobě usilovně pracuje, a postupně odbourává svoje špatnosti, se dostává na svojí duchovní cestě stále dopředu. Nemůže se mu pak stát, že začne být příliš odtržený od běžného života? Neměl by si přece jen pro tento pozemský život ponechat nějaké zlovyky?

Zajímavá otázka. Každý den se setkávám s pacienty, kteří přicházejí, aby se odnaučili kouřit. A když se jich zeptám, proč kouří, odpovídají – je to zlovyk. A tak navazuji otázkou, co je to

vlastně zlovyk? A oni nevědí. Ptám se dál, kdo vás naučil kouřit, kdo vás k tomu přivedl a oni odpovídají no nikdo, sám jsem začal, a v tom to je. Když sám mohu začít s nějakým zlovykem, mohu jej sám také zlikvidovat. Nikdo jiný nemůže nikoho zbavit jeho návyků bez jeho souhlasu. Do ordinace také nepřichází nikdo z donucení a já sám říkám: nenutíte lidi, aby sem šli. Oni sami musí chtít. Každému, kdo přijde, říkám: mějte rozum. Ale když říkám rozum, myslím tím vlastně intuici. Aby byli schopni sami se sebou prostřednictvím této intuíce mluvit. V našem těle je totiž několik úrovní inteligence. Každý orgán má svou úroveň a my se musíme naučit s nimi mluvit jejich řečí.

Soustředit se důkladně sám na sebe je ale nesmírně těžké, když se zároveň musíme soustředit na práci, na děti, na domácnost...

To není složité, to je naopak velmi jednoduché. Složitě je nic nedělat.

Ale navázat komunikaci se svým tělem přece neumí každý. Kdyby to bylo tak jednoduché, jak říkáte, tak by asi lidé nechodili k lékařům nebo léčitelům...

Ale vždyť mezi lidmi neexistuje ani komunikace vnější. Podívejte se kolem sebe. Největší problém je, aby spolu lidé vůbec mluvili, aby se vzájemně poslouchali. Například u nás v domě – odcházím třeba ven a vidím, jak si dvě sousedky povídají přes okno. Přicházím, ještě stále si povídají. A když se potom zeptám jedné z nich, proč nepozvala tu druhou k sobě, říká mi: ono je to hrozně těžké, musela bych uvařit kávu a umýt pak hrneček. Tak to vidíte. Jak potom může probíhat komunikace?

Všichni lidé ale nejsou takoví...

Nefikám že všichni, ale i kdyby to bylo jen jedno procento, stále je to špatné.

To ale souvisí s tím, na co jste se ptala předtím. Nemožou být všichni hodní a chovat se správně, to nejde. Protože existuje jin a jang, plus a mínus, den a noc, muž, žena, oheň a voda, a proto nemůžeme být všichni hodní. A také proto, že v každém člověku sídlí dobro a zlo, láska a nenávisť.

Rovným dílem. A je jen na člověku, jak si s tím zlem poradí, kolik mu dá prostoru.

K čemu by však měl člověk dojít? Jestliže žije „normální“ život, není a nechce se stát jakýmsi duchovním zasvěcencem, ale chodí do práce, vychovává děti, neublízuje, nekrade, nevráždí... k čemu by měl ještě chtít dospět?

Jestliže dospěje k tomu všemu, co jste řekla, tak je málem dokonalý. To už opravdu nemusí chodit dál. Jestliže s láskou vychovává děti, má rád svou práci a baví ho život, má rád svou ulici, po které každý den chodí, kam by měl jít ještě dál?

Já nevím...

Jen musí pokračovat v žití. A nasbírat od života informace. Musí žít k poznání. Člověk svoji karmu za jeden život prožít nemůže. A přichází sem s určitým úkolem, který by měl splnit, a také překonat určité překážky.

Myslíte, když za vámi přijde člověk třeba proto, že se chce odnaučit kouřit, že třeba tento zlovyk musel absolvovat, aby mohl něco v sobě překonat? Je i tohle součástí karmy?

Karma není všechno. Karma je něco, co si člověk zaslouží ve svém životě a je to osud vždy spravedlivý. Nikde není nařizováno, že se někomu musí dít něco špatného. Vždy záleží na samotném člověku, jestli na to přijde rovnou a řídí se tím, nebo to obejde. V karmě existuje takový zákon: děti neodpovídají za rodiče, ale rodiče odpovídají za děti. To také znamená, že něco – bůh, karma, osud, univerzum, nazývájte to jak chcete, musí toho člověka přinutit žít život jinak, lépe. To je další odpověď na vaši otázku: proč to musím dělat, proč se musím o něco starat, nebo se zbavovat zlovyků? Je to proto, že přichází další život. Neexistuje jen jeden život. A také jsou to životy vašeho okolí. Protože vy budujete svým životem také osudy svého okolí.

A ještě jednu odpověď mám na vaši otázku, proč zde žít a snažit se: proto, aby to bylo trošičku jinak.

Nikola Nikolová
Foto archiv Rostislava Prokopjuka

NUMEROLOGIE

Znáte dobře sami sebe? ● Jaká vás čeká budoucnost? ● Hodíte se k sobě? ● Chcete poznat lépe své přátele?

Z data narození a jména osoby Vám vypracuji numerologický výklad o rozsahu až 30 stran ve formátu A5. Informace a ceník zašlu.

Renata Vlachová
Nad Královskou oborou 37,
170 00 Praha 7 /fax 02-377 630/